

Frans Molenaar

exclusief bij prominent

Introductie Frans Molenaar zitcomfort collectie

Prominent is trots op de nieuwe Frans Molenaar collectie. Samen met de modekonink introduceer wij een exclusieve lijn stoelen die een lust zijn voor het oog, maar ook heerlijk zitten. Kom vóór 21 juni naar een van onze winkels en ontvang een echte Frans Molenaar omslagshawl cadeau bij uw nieuwe stoel. **Vanaf € 1.490,-**

Gratis brochure?
Bel 0341 - 26 06 76

Vraag de catalogus aan over lekker zitten en een overzicht van de complete collectie.

Welkom in een van onze 48 winkels

Kijk voor de adressen op www.prominent.nl of bel voor een routebeschrijving

prominent®
een relaxed moment

Advertentie

Dertig jaar woonde Lou Verweij in Australië. Tegenwoordig resideert hij weer in Rotterdam, waar vandaan hij zijn bedrijf in Australië runt. Natuurlijk een wereld van verschil, maar één ding heeft hij weer op het niveau van Down Under gekregen: het water in zijn woning. Dankzij de AquaCell van Aquacombi.

“En ik stond te kijken van de goede service van het bedrijf!”

Inmiddels woont Verweij alweer drie jaar in Nederland, maar toen hij vanwege zijn werk zo'n dertig jaar geleden naar Australië verhuisde, vergde dat nogal wat aanpassingen. En dat niet alleen vanwege zijn naam, want de ij komt in Engelse landen niet voor. Verweij werd dan ook snel Verwey. Verwarrend, want in officiële reisdocumenten bleef het 'op zijn Nederlands', terwijl op zijn visitekaartje een y prijkte.

WATERVOORZIENING

Maar dat is klein bier vergeleken bij de veranderende levensomstandigheden. “Als je daar een paar kilometer buiten de stad woont, dan zijn de voorzieningen heel anders dan in Nederland.” Zo heeft een huis bijvoorbeeld nog wel op de bij ons gebruikelijke manier elektra, maar de watervoorziening is heel anders. Wij hadden – net als heel veel Australiërs – een ondergrondse tank, waar we 100.000 m3 water konden opslaan. Dat was allemaal regenwater, dat we gebruikten voor onze dagelijkse watervoorziening. Ja, dus ook als drinkwater. Geen enkel probleem, maar juist heel erg lekker. En zacht.”

In Australië werkte Verweij eerst nog jarenlang voor de werkgever namens wie hij naar Down Under emigreerde, maar later zette hij een eigen onderneming op. “Met Equine Products lever ik het materiaal dat gebruikt wordt voor het aanleggen van paardenbakken in Australië, voor dressuur- en springpaarden. Verder importeer ik ook paardenstallen en aanverwante artikelen op de Australische markt.” Die producten worden

Lou Verweij: “Eén van de beste aankopen die we de laatste jaren deden”

gemaakt in Europa, vandaar dat Verweij ook weer vanuit Rotterdam kan opereren en er ook kan wonen.

“Toen ik mij hier weer vestigde met mijn huidige vrouw, was dat natuurlijk wennen.” Aan veel, maar ook aan het Nederlandse drinkwater. “Overall kalk in de badkamer en het voelde niet prettig aan je huid. Veel harder dan we in Australië gewend waren.” Hij kende het begrip ‘waterontharder’ nog wel van voordat hij uit ons land vertrok. “Ik ben op onderzoek uitgegaan, maar ik wilde vooral een simpel apparaat. Snel aan te sluiten, met weinig onderhoud en waar ik zelf weinig aan hoefde te doen.” Verweij vergeleek verschillende types en merken en kwam uiteindelijk uit bij de AquaCell. “Eigenlijk precies wat ik wilde: een klein en gemakkelijk te bedienen apparaat. En het werkt ook nog eens zonder stroom. Zo past het vrijwel in ieder huis, ideaal!”

VOORDELEN ONTKALKER

Uiteindelijk werd de AquaCell in januari 2014 geplaatst. En Verweij is maar wat tevreden. Over de werking van de ontkalker: “De badkamer is schoner en we hoeven minder te poetsen. Bovendien zijn we de helft minder zeep, waspoeder en vaatwasmiddel gaan gebruiken. En wat blijkt? Het wordt nog schoner ook. Bovendien voelt het water ook anders. In Australië voelde het regenwater dat we gebruikten ‘vetter’ en fijner aan, dat benaderen we nu met het kraanwater in Nederland ook.”

“Daarnaast weet ik zeker dat onze apparaten – zoals de vaatwasser en de wasmachine – langer mee zullen gaan. Kalk kan de leidingen en vitale onderdelen in die apparaten niet aantasten. En we besparen ook energie. Kalkafzetting in de verwarmings-elementen fungeert normaliter als isolator. Nu daar geen kalk meer komt, hoeven we minder energie te gebruiken om te verwarmen. Zo helpen we ook nog mee om het milieu te besparen.”

Lou Verweij denkt vaak terug aan Australië maar heeft nu precies wat hij graag wilde dankzij Aquacell, zacht water.

SERVICE

Wat ook zeker een pluspunt is, is de service van Aquacombi, vertelt Verweij: “Het bedrijf is uiterst punctueel. Afspraak is afspraak. ‘U hoeft alleen maar voor een bakje koffie voor onze monteur te zorgen’, werd gezegd. Nou, dat klopt. Het aansluiten ging vloeïend en ook de verdere afspraken verlopen uitstekend. We zijn zeer tevreden en vertellen ook zeker aan onze gasten over de AquaCell. Het is de beste aankoop die we de afgelopen jaren hebben gedaan!”

Meer weten?

www.aquacell.nl | T 088 98 99 195

‘Ik was niet klaar voor het vaderschap’

Zijn verhaal

Paul van Buuren (40, webdesigner) heeft sinds drie jaar een latrelatie met Amoorah.

„Ik zie ze nog zitten op het strand van Scheveningen. Sam was vier en Sterre was twee, en we moesten ze vertellen dat papa en mama uit elkaar gingen. Sam zei: ‘Julie moeten elkaar een hand geven, sorry zeggen en beloven dat je het nooit meer zult doen.’ Als ik daaraan denk, schiet ik weer vol. Maar toch: kinderen zijn beter af met ouders die gelukkig apart leven dan met ouders die steeds ruziemaken. En we hebben van het begin af aan ons best gedaan om het hun zo makkelijk mogelijk te maken. Zo ging ik de eerste jaren, als ik voor de kinderen zorgde naar ons oude huis, Jolanda vertrok dan naar elders.

„We hadden elkaar leren kennen bij een studentententvereniging. Jolanda was scherp, intelligent, ze had vaak zinnige inzichten. Het was een genot om met haar te praten en te discussiëren. Ze was ook zeer ambitieus, meer dan ik. Op den duur miste ze, denk ik, iemand tegen wie ze op kon kijken. En ik miste de speelsheid, de liefde en de romantiek van onze begintijd. „Toen Sam geboren werd, was ik 27. Een normale leeftijd om vader te worden, maar ik was er nog helemaal niet aan toe. Sam was vaak ziek, hij huilde veel. Jolanda voelde zich niet gesteund door mij. Ook al was ik afgestudeerd en had ik een baan, ik wilde het liefst nog als student leven. Veel met vrienden in de stad hangen. Maar we woonden in een nieuwbouwwijk in Krimpen aan den IJssel, waar niets te doen was. Alsof ik in een winterslaap gesukkeld was. Wat er om me heen gebeurde, interesseerde me steeds minder.

„Jolanda is na de scheiding lang een ‘tiggermoeder’ geweest, ze gaf mij weinig ruimte om op mijn eigen, lossere manier een vader te zijn voor de kinderen. Maar ze is milder geworden. En ik zie steeds meer dat zij het toch wel heel goed gedaan heeft, als moeder.”

Paul en Jolanda waren bijna negen jaar samen en hebben een zoon, Sam (14) en een dochter, Sterre (12).

Paul en Jolanda in het reuzenrad aan de Theems (2004)

Uw verhaal in deze rubriek? Mail naar exgenoten@nrc.nl

Ex-genoten

‘Ik dacht snel: dan doe ik het zelf wel’

Haar verhaal

Jolanda Koorevaar (40, coach en hoogbegaafdheidsdeskundige) kreeg met Siemon dochter Sarah-Joy (3).

„Tijdens een weekend van het studententoneel zag ik Paul voor het eerst. Een wilde bos krullen en een maf hoedje op. Hij was creatief, autonoom, een levensgenieter. Zelf was ik heel serieus. Iemand die binnen de lijntjes bleef. Ik vond Pauls spontane, speelse manier van leven bewonderenswaardig, bevrijdend ook. „Het duurde even voor Paul ook wilde samenwonen. Als grote mensen samen een huishouden voeren, daar had hij aanvankelijk geen zin in. Ik was ook degene met de kinderwens. In mijn jeugd was ik ziek geweest, waardoor ik verminderd vruchtbaar was. Ik wilde heel graag een gezin, en hoe langer ik wachtte, hoe kleiner de kans dat het zou lukken. Achteraf gezien heb ik te weinig rekening gehouden met Paul, die in een andere levensfase zat.

„Wonderlijk genoeg raakte ik heel snel zwanger. Ik was dolgelukkig, en ging naar de stad om voor Paul een knuffeltje te kopen, een ooeivaar. Ongeduldig wachtte ik die avond op hem. Ik zag het helemaal voor me: ik zou het vertellen, hij zou me optillen en in het rond zwaaien. Maar hij zuchtte diep en zei: ‘Jezus Christus. Doe mij maar een biertje.’

„De manier waarop Paul de vaderrol vervulde, was voor mij een grote teleurstelling. Later besepte ik dat ik hem de kans niet heb gegeven om in die rol te groeien. Dan doe ik het wel zelf, dacht ik al snel. Hij ging steeds meer zijn eigen gang, was veel weg met vrienden, en als hij thuis was, zat hij achter de computer en vluchtte in de digitale wereld. „We hebben voor de scheiding weinig woorden gehad, wel vond ik het daarna moeielijk om de kinderen aan Paul over te laten. Een van de eerste keren trapte Sterre in een spijker en viel Sam van de trap. Maar het ging steeds beter, ook omdat ik hem niet meer op de vingers keek. Hij is verantwoordelijker geworden, ik ben lossier geworden.”

Brigit Kooijman

Monique Snoeijen schrijft de soundtrack van haar leven.

Deze week: doen alsof.

Levenslied

Jezelf zijn is een slecht idee

Gewoon jezelf zijn. Dat advies krijg je vaak als je in een situatie verkeert waarin je denkt: Hoe ben ik hier gekomen? Wat moet ik doen? Mag ik weg? Gewoon jezelf zijn is dan een heel slecht idee.

Stel je moet iets zeggen op een podium voor een groot gezelschap. Voor de gelegenheid heb je een jurk en hakken gekocht. Nu sta je te wachten tot je op moet. Maar hoe kom je zometeen op die hakken vooruit? En kun je nog wel geluid voortbrengen nu al het speeksel uit je mond is weggetrokken en je huid tegen je keel plakt?

Gewoon mezelf zijn is in zo'n situatie niet slim. Dan zou ik ter plekke mijn schoenen uittrekken, wegrennen en ergens op een wc gaan zitten wachten tot alles over is. Beter is het om te doen alsof ik iemand ben die prima op een podium iets voor een groot gezelschap kan zeggen. Meestal trapt het publiek erin.

Of stel, er komen mensen eten aan wie je je van je beste kant wilt laten zien. Als ik mezelf zou zijn, dan zou ik om een uur of vier denken: weet je wat, ik schenk mezelf alvast wat in en maak gewoon pasta met worstsaus, dat heb ik nog liggen in de vriezer. Maar pasta met worstsaus kregen mijn gasten waarschijnlijk de vorige keer al. Dus bind ik met een zucht mijn Franse bloemetjesschoort voor en doe alsof ik een

vrouw ben die met een glimlach kwarteltjes vult, marmelade maakt en taarten bakt. De kans neemt dan toe dat er 's avonds gebraden lam en gembercake toe op tafel staat.

Ook in bed is gewoon jezelf zijn meestal geen goed idee. Ik neem tenminste niet aan dat mannen er van dromen een half slapende vrouw in een joggingbroek uit de Bonusaanbieding te beminnen. Daarom doe ik tegenwoordig alsof ik een vrouw ben die in een zwart satijnen jurkje slaapt.

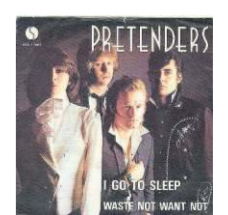
Doen alsof is oefenen voor later, lees ik in *Vis in bad* van Tijs Goldschmidt, een bundel beschouwingen over mens en dier. Ik ga er maar even vanuit dat voor een volwassen vrouw hetzelfde geldt als voor een jong katje. Een kitten speelt eindeloos met balletjes, veertjes en speelgoedmuizen. Hij bespringt ze alsof het prooiën zijn. Het goede nieuws is dat uit onderzoek blijkt dat poezen die nooit kans zagen om te oefenen er toch feilloos in slagen om de eerste de beste muis die langskomt, te bespringen en te verorberen.

In de tussentijd, terwijl mijn dochter in een vliegtuig vol eindexamenkandidaten naar Mallorca vliegt, doe ik alsof ik een moeder ben die kan loslaten. Gelukkig heb ik kunnen oefenen, want ik heb een paar afleveringen met mijn dochters meegekeken naar de realityserie *Zon, zuipen, ziekenhuis*, onder andere opgenomen

op Mallorca. Dus heb ik kunnen wennen aan het idee dat mijn dochter 's nachts rondloopt tussen balsende jongens die door lange rietjes uit een emmer drinken en wel condooms bij zich dragen, maar alleen op hun hoofd.

Terwijl half Amsterdam nu loopt te kotsen aan de Costa, is mijn dochter - haar beugel is er net een paar dagen uit - dus aan het oefenen voor later. Als ik Goldschmidt goed begrepen heb, probeert ze uit te vogelen hoe ze er in het leven voor staat. „Hoe sterk is het, hoe behendig en snel?“, schrijft Goldschmidt over het jonge, speelse dier. „Kan het afstanden schatten, de weg vinden? Durft het onbekend terrein te verkennen, te experimenteren met materialen?“

Het is heus beter als ik de komende week niet mezelf ben.

LUISTERTIP

In *I go to sleep* zingt Chrissie Hynde van Pretenders: *I go to sleep, sleep/ And imagine that you're there with me.* In de liefde heeft 'doen alsof' soms een wat sneu effect.